

‘บทแห่งกำแหงรัตติกาล’

The Buratid Saga 1: The Ramit's Passage

เจ้าจตุรพิศ

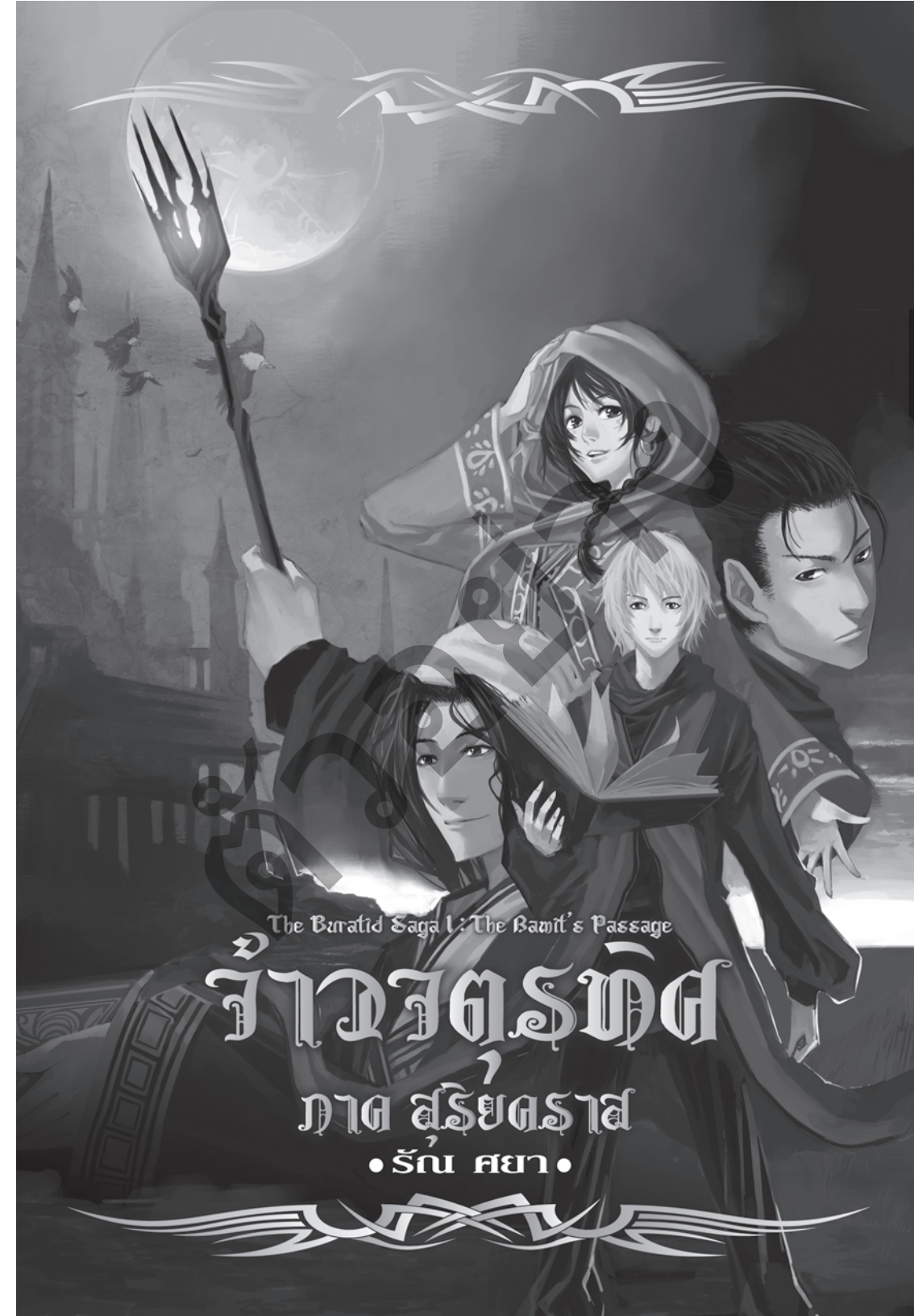
ภาค สร้อยตรา

• รัก ศยา •

ตัวอย่าง

เรนโบว์พับลิชเชอร์ สะพานผู้จินตนาการ
ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

The Buratid Saga 1: The Ramil's Passage

វិលវត្តភ័ណ្ឌ

ភាគ ឥស្សរភាគ

• រ៉ាល់ អាយ៉ា •

ข้าวสุก ภาคสุริยคราส

โดย รัน ศยา

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
รัน ศยา.

ข้าวสุก ภาคสุริยคราส.--กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2555
452 หน้า.

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง.
895.913

ISBN 978-616-510-212-4

ราคา 207 บาท

จัดพิมพ์โดย

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

668-676 ถนนเจริญชนบทวงศ์ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2435-1671-2, 0-2435-5789 โทรสาร 0-2434-6812

<http://www.praphansarn.com>

ผู้ก่อตั้ง

: สุพล เตชะธาดา

คณะกรรมการบริหาร

: พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา,
ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา

กรรมการผู้จัดการ

: อาทร เตชะธาดา

บรรณาธิการต้นฉบับ

: อรรถกภาค เล้าจินตนาศรี

กองบรรณาธิการ

: นพพร คงสอน, โชติรวี ไสภณศิริ, ศิริเพ็ญ ชัยสนิท

ภาพปกโดย

: Nestrasentra

แบบปกและรูปเล่ม

: นพพร คงสอน, สมพงษ์ แซ่ปึง

พิสูจน์อักษร

: พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

1858/87-90 ชั้น 19 อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา-ตราด เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9 www.se-ed.com

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกสรรพสิ่งล้วนมีจุดกำเนิด มีแรงผลักดันมองไม่เห็นขับเคลื่อนให้เป็นไป “รามิต” เด็กหนุ่มผู้นี้มีจุดกำเนิดเหมือนคนอื่นๆ หากทว่ามันจำต้องถูกเก็บงำให้เป็น “ความลับ” ที่ไม่ต้องการให้ใครมารู้ แม้แต่ตัวของเขาเองก็ตาม ดังนั้น การค้นหาที่มาของ “รามิต” ย่อมต้องเกี่ยวข้องกับผู้ที่คอยกำหนดชะตาชีวิตของเขาอยู่อย่างเงียบๆ อย่างที่ยากจะหาทางหลีกเลี่ยงได้... และนั่นคือจุดเริ่มต้นของความขัดแย้งและ “สงคราม” จนลูกกลมเลยเกิดไปสู่ “สงครามการช่วงชิงตำแหน่งเจ้าแห่งทิศทั้งสี่”

“เจ้าวจตุรทิศ ภาคสุริยคราส” วรรณกรรมแฟนตาซีที่โดดเด่นที่สุดในคอลัมน์ **ถนนนักเขียน** แห่ง www.praphansarn.com เรื่องนี้ ได้ผ่านการคัดสรรมาอย่างดีโดยทีมงานและบรรณาธิการคุณภาพผู้คุมบังเหียนคอลัมน์ **คลินิกนักเขียน** ที่รับหน้าที่ให้คำปรึกษาปัญหางานเขียนให้แก่กนักเขียนหน้าใหม่ ผู้เต็มไปด้วยแรงใจและไฟฝันอันเปี่ยมล้น เพื่อให้งานเขียนแต่ละเรื่องออกมา “ดีที่สุด”

ดังนั้น ย่อมเป็นเครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดีว่า “เจ้าวจตุรทิศ ภาคสุริยคราส” เล่มนี้ จะเต็มไปด้วยมนตร์สะกด ทุกฉากทุกตอนล้วนน่าตื่นตื่นและแปลกใหม่ ซึ่งได้ผ่านการออกแบบมาอย่างดีจากสถาปนิกหญิงผู้คร่ำหวอดในแวดวงสถาปัตยกรรมมานานพอสมควร

ทุกคาถา ทุกเวทิตัวละครว่าร้ายออกมาจะสามารถสะกดคุณให้หลงใหลไปกับความมหัศจรรย์ของโลกแห่งเวทมนตร์ และคอยลุ้นระทึกไปกับ การไล่ล่า การต่อสู้ รวมถึงการหลบหนีเอาตัวรอดของตัวละครในเรื่องได้หรือไม่ คุณคงต้องพิสูจน์ด้วยตัวคุณเองแล้วละ

ด้วยความเชื่อมั่นในจินตนาการ

Rainbow Publisher

<http://rainbowpublisher.hi5.com>

คุณเอกบท

ก่อนอื่นเราขออณุมานตัวเองว่า เป็นนักเล่าเรื่องแค่คนเขียนหนังสือ ไม่ใช่ักเขียน เพราะในความคิดของเรานั้นคำว่าักเขียนดูช่างห่างไกลจากตัวเราเหลือเกิน ที่เขียนเช่นนี้ไม่ใช่ว่าจะเตรียมตัวไม่รับผิชอบความสมัครเล่นใดๆ ที่เกิดขึ้นในหนังสือเล่มนี้แต่อย่างใด

ตั้งแต่เด็ก ผู้เขียนเป็นคนชอบอ่านการ์ตูน และบ้าเขียนการ์ตูนชนิดที่ว่าอยากจะเป็นักเขียนการ์ตูนเสียให้ได้ พอจบชั้นมัธยมจึงเลือกคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ เพราะอย่างน้อยก็ยังสามารถทำให้เราได้วาดๆ เขียนๆ ในสิ่งที่ตนเองชอบ

ต่อเมื่อเวลาผ่านไปและเผชิญหน้ากับชีวิตจริง ความฝันที่เคยตั้งใจไว้ดูเหมือนจะห่างไกลจากความจริงเข้าทุกทีแต่ผู้เขียนโชคดีที่ตลอดเวลาจินตนาการเหล่านั้นมันยังคงวิ่งพล่านอยู่ในสมอง แถมไล่เท่าใดก็ไม่ยอมไปไหน มันจึงไม่ดับไปเหมือนม้วนเทปตกยุค

เรื่องจำจตุรทิศมีแนวความคิดมาจากการที่ผู้เขียนนี้กสงสัยตามประสาผู้ที่เรียนด้านการออกแบบที่ชอบตั้งคำถามในวันหนึ่งว่าโลกจินตนิยายของไทยสามารถเอามาปรับใช้ให้เป็นสำเนียงสากลแต่ยังคงความเป็นไทยได้หรือไม่? หากขึ้นชื่อว่าจินตนิยายพันธุ์ไทยแล้วจะสามารถหลีกเลี่ยงหนีขนบเดิมๆ เช่น แนวจักรๆ วงศ์ๆ ฤๅษี ยักษ์ กิณี เจ้าหญิง เจ้าชาย ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้แล้วจะเรียกว่าแฟนตาซีไทยได้หรือไม่?

อาณาจักรบูรพาทิศและจำจตุรทิศ จึงกำเนิดมาด้วยประการฉะนี้

ด้วยความที่ผู้เขียนเป็นคนที่ไม่ได้เรียนมาด้านภาษาและไ้ซึ่งขั้นเชิงในศาสตร์นี้เพราะชอบแต่วาดเขียน ดังนั้นผู้เขียนจึงเลือกที่จะเล่าเรื่องด้วยถ้อยคำง่ายๆ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงตัวละครและอารมณ์ตามท้องเรื่องได้ง่าย เหมือนตัวละครเป็นเพื่อนเรา ราวกับซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่องนี้ เป็นเพียงเด็กหนุ่มธรรมดาไม่ใช่เจ้าชายที่มีฤทธิ์เดช หรืออัศวินผู้กล้า แต่ทว่าเมื่อเกิดเหตุร้ายๆ เขากลับเป็นผู้ที่รับมือกับสถานการณ์นั้นได้อย่างมีสติและอดทน

การเดินทางของตัวละครตัวนี้ก็คือ การเล่าเรื่องแบบนอกบทนั่นเอง บางครั้งอาจจะพิสดารสุดขอบไปบ้าง อาจมีนักอ่านบางท่านเกิดความรู้สึกขัดหูขัดตา ต้องขออภัยมาในที่นี้

สุดท้ายนักเล่าเรื่องขอขอบคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่ปลูกฝังให้ลูกๆ แต่ละคนรักการอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก พี่สาวแสนดีทั้งสองที่เป็นผู้จุดจินตนาการ เพื่อนๆ ที่คอยกระตุ้นให้มีไฟตลอด เว็บไซต์นิยายของพันทิป ประพันธ์สาส์น และเจเจบีค ขอขอบคุณยอดนักอ่านทั้งหลายที่ติดตามอ่านเรื่องนี้มาเป็นเวลาเกือบสามปี ทั้งยังให้คำแนะนำและชี้จุดบกพร่องให้แก่เราโดยมิได้รับค่าตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น

ขอบคุณ คุณณาศย์ จินตนมัย ที่กรุณาสละเวลาส่วนตัววิจารณ์เรื่องนี้ อย่างละเอียดแม้จะบอกว่าเรื่องอันแสนยาวของผู้เขียนเป็นเรื่องที่ท่านไม่เคยทำมาก่อน และบรรณาธิการประจำเล่มที่อดทนกับความเรื่องมากของผู้เขียน

แม้ขณะนี้ความฝันสมัยเป็นเด็กยังไม่สัมฤทธิ์ผล แต่เราก็ก๊อว่าตัวเองได้ลงมือทำอะไรไปแล้ว สิ่งทีพ่่านอยู่ในหัวคงได้ส่งลงไปบ้างไม่มากนักน้อย

ขอบคุณนักอ่านที่รักจินตนาการทุกท่านคะ
รัณ ศยา

สารบัญ

บทนำ ข่ายในชุดดำ	11	:	14. จอมบุรุษศิลาลัย	203
1. รามิต	13	:	15. ผู้หลบหนีกับนักล่า	221
2. จ้าวปราสาท	28	:	16. ติดกับหมาป่า	243
3. นักล่าแห่งทิศเหนือ	43	:	17. ผู้ทรยศ	260
4. สนามสังหาร	60	:	18. สุภาพบุรุษแห่งตะวันออก	277
5. หลุมพราง	74	:	19. ปะทะมังกรได้	292
6. พ่อค้าเร่	90	:	20. สามสหาย	309
7. สีขาวและสีดำ	99	:	21. มุตติ	324
8. เผชิญหน้า	111	:	22. ภูตแห่งโพรงดำ	342
9. ศัตรู	125	:	23. ศิกสุริยคราส	356
10. นักโทษแห่งศิลาลัย	141	:	24. ศิกสุริยคราส (ต่อ)	374
11. หัสรังสี	160	:	25. มหาทวารบาล	393
12. ปราบอสูรจำแลง	176	:	26. จ้าวเทวาพิศ	422
13. ศิกกลางเวหา	192	:	บทส่งท้าย...	448

อาณาจักรบูรพาทิศ

copyright©sarunva kaewkara 2008. All rights reserved

บทนำ ชายในชุดดำ

เด็กน้อยหยุดมองวัตถุประหลาดที่ปรากฏขึ้น ณ เส้นขอบฟ้า...

ก่อนที่สิ่งประหลาดนั้นจะค่อยๆ ขยายโครงร่างใหญ่ขึ้นท่ามกลาง
บรรยากาศสีเทาหม่น รถเทียมม้าสีดำสี่ตัววิ่งห้อมมาตามท้องทุ่งกันดาร ผู้ถือ
สายบังเหียนสวมชุดสีดำและพันศีรษะด้วยผ้าโพกสีเข้ม เห็นเพียงดวงตา
สีดำจัดเท่านั้น รถม้าคันนั้นไม่มีที่ท่าว่าจะลดความเร็วลงราวกับไม่เห็นร่าง
เด็กน้อยยืนขวางอยู่ด้านหน้า แต่ทันใดนั้นเมื่อรถม้าคันใหญ่ห่างร่างเด็กน้อย
เพียงคืบ กลับหยุดความเร็วลงอย่างน่าอัศจรรย์ ผู้บังคับรถเียงเอาด้านข้าง
หันเข้าหาเด็กน้อย เศษฝุ่นละอองกระจายฟุ้ง ดวงตาของนายสารถิไม่ฉาย
แวววับที่พบเห็นเด็กเล็กอยู่เพียงเดียวดายท่ามกลางเศษซากปรักหักพัง
ชายในชุดดำไม่กล่าวสิ่งใด เขาเพียงแต่ผลักประตูรถออกมาคล้ายจะบอก
เป็นนัยว่า

“จะไปกับข้าหรือจะอยู่ที่นี้?”

เมื่อเด็กน้อยคลานไปยังทิศทางของรถม้าที่เปิดประตูรออยู่ ชายในชุดดำจึงจะสายบังเหียนก้าวลงจากรถม้า ก้มลงอุ้มร่างเล็กขึ้นมา นั่งบนที่นั่งแล้วจึงห่มร่างเด็กน้อยด้วยผ้าที่ถักทอจากขนจามรี ซึ่งเป็นสีขาวสว่างเพียงอย่างเดียวภายในตัวรถสีดำทะมึนนี้ และเพียงแค่การออกคำสั่งเพียงครั้งเดียวอาชาทั้งสี่จึงควบออกมาจากสถานที่นั้นอย่างรวดเร็ว และกลืนลับหายไปในห้องทึบกันดาร ทั้งไว้แต่เพียงฝุ่นสีดำไว้เบื้องหลัง

๒ รามิต

ทุ่งกาลิแห่งตะวันตก

แม้จะเป็นผู้ได้รับพรเนตรทิพย์จากทูตสวรรค์ ก็ไม่อาจสังเกตเห็นการปรากฏตัวของพญาแร้งขนาดมหึมาที่กำลังบินผ่านกลุ่มเมฆราวกับอสูรเวหนเหนือทุ่งกันดาร

กลุ่มเมฆสีดำเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วพร้อมกับแสงสายฟ้าอันเกรี้ยวกราด เส้นแสงสีขาวที่ส่องเป็นลำสว่างเผยให้เห็นท้องทุ่งอันกว้างใหญ่ไพศาล หากทว่ากลับมีแต่หญ้าแห้งสีน้ำตาลกระจายไปทั่วบริเวณ ปลายแดนท้องทุ่งทุรกันดารจรดเทือกเขาดำ ที่เต็มไปด้วยยอดแหลมคมทอดยาวขนานลงไปทางทิศใต้กลายเป็นผืนสีดำทะมึนสมชื่อราวกับสามารถดูดซับความมืดมิดเอาไว้ โดยเฉพาะเขาสดับต อันเป็นถิ่นที่อยู่ของพวกเผ่าผี วิญญาณร้ายและสิ่งมีชีวิตที่เหลือรอดจากการบั้งบิราณกาล

ดวงตาคมคู่นี้บนหลังนกขนาดใหญ่กำลังกวาดสายตาลงมายัง
ผืนดินเบื้องล่าง

ในทีแรกผู้บังคับพญาแร้งแห่งทุ่งกาลีหรือ**ปักษบาล** กำลังจะหยิบ
เขาสัตว์ที่เก็บไว้ในถุงข้างอานนกเพื่อส่งสัญญาณ แต่ในที่สุดกลับเปลี่ยน
ความตั้งใจ

แสงแปลบปลาบจากสายฟ้าที่ผ่าลงกลางทุ่งกันดารทำให้ทั้งทุ่งราบ
สว่างวาว สะท้อนให้เห็นร่างสองร่างในชุดสกปรกและหมวกปีกกว้างใบใหญ่
ที่กำลังวิ่งตามเก็บอะไรบางอย่างบนผืนดินแห้งผากหลังสายฟ้าผ่าลงมา บาง
จังหวะก็พากันเข้าไปหลบตามซอกหลืบเงาหินเพื่อรอคอยราวกับรู้ว่า
สายฟ้านั้นจะฟาดลงมาที่ใด และเมื่อลำแสงอันทรงพลังงานผ่าลงมาอีกครั้ง
พวกเขาก็รีบกระโจนออกจากที่ซ่อนแล้ววิ่งตรงไปซุดพื้นดินตรงที่สายฟ้าเพิ่ง
ผ่าไปเมื่อครู่ นั่นทันที

บางสิ่งที่เกือบจะจมหายไปกับพื้นดินกำลังเปล่งประกายสีเขียววาว
แม้ส่วนที่เหลือจะยังคงฝังอยู่ใต้ดินก็ตาม หนึ่งในสองคนนั้นรีบลงมือซุด
เพื่อนำหินหลอมก้อนนั้นขึ้นมา ส่วนอีกคนรีบถอนแท่งเหล็กหล่อสายฟ้าโยน
ไปอีกทางหนึ่งเพราะไม่ต้องการให้สายฟ้าผ่าลงมาที่เดิมขณะที่พวกเขายัง
ทำภารกิจไม่สำเร็จ

มันเป็นผลึกหินหลอมโปร่งแสงดูน่าอัศจรรย์ กำลังเปล่งประกายสี
เขียวมีมิติกับอัญมณีชั้นดี จะผิดกันก็แต่ยังมีคลื่นพลังงานหลากสีที่ยังคง
เคลื่อนที่อยู่ภายใน นี่คือ ‘**ศิลาอัคคี**’ หรือที่ชาวมนุษย์เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ‘**ผลึก
ลูกไฟ**’ อันเกิดจากสายฟ้าผ่า โดยทั่วไปแล้วผลึกหินชนิดนี้เกิดไม่บ่อยครั้งนัก
แต่ต่อเมื่อทุ่งกาลีถือกำเนิดขึ้นบวกกับสภาพพื้นดินของท้องทุ่งกันดารทำให้
เมื่อใดที่ฟ้าผ่าลงมายังบริเวณนี้จะต้องเกิด**ศิลาอัคคี**แทบทุกครั้ง ว่ากันว่า
มันเป็นอาถรรพณ์ส่วนหนึ่งของทุ่งกาลีเอง

ศิลาอัครีจะมีทั้งหมดเจ็ดสี่ตามพลังงานที่สายฟ้าถ่ายทอดลงมา แม้จะเป็นก้อนที่มีพลังงานน้อยที่สุดคือสีแดง พวกมันก็ยังมีราคาสูงในห้องตลาดอยู่ดียังไม่นับผลึกที่มีสีม่วงอันเป็นที่บรรจุของพลังงานมหาศาลภายใน ถึงขนาดทำให้ผู้ที่ต้องการเป็นเจ้าของบางคนต้องเสี่ยงชีวิตหากเก็บรักษาหรือต้องการครอบครองพลังงานมหาศาลภายในอย่างผิดวิธี กระนั้นชาวเทพในนครหลวงก็ยังรับซื้อพวกมันในราคาสูงลิ่ว ทำให้มนุษย์บางคนยอมเสี่ยงตายลงทุนบุกรุกอาณาเขตของชาวเทพเพื่อแย่งชิงผลึกอันมีค่าชนิดนี้

ตามปกติแล้ว พวกชาวเทพกับมนุษย์จะมีใครเกี่ยวพันกันนัก อันเนื่องมาจากข้อพิพาทในอดีตและกฎข้อบังคับต่างๆ แต่กระนั้นแม้จะมีข้อจำกัดมากมายพวกก็มีมนุษย์อาศัยอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์หรืออาณาจักรบูรพาติศอยุ่ไม่น้อย เพราะเมื่อมีเมืองเกิดขึ้นแล้วย่อมต้องมีใครสักคนยอมทำงานที่ชาวเทพเรียกว่างานชั้นต่ำ เพื่อรองรับบรรณสูงส่งของพวกเขา และเชื่อว่าพวกมนุษย์ทุกคนจะยอมเป็นข้ารับใช้ทั้งหมด พวกที่รักอิสระบางพวกก็รวมตัวกันก่อตั้งเป็นบ้านเรือนขึ้นมา แต่ก็เชื่อว่าศักดิ์ศรีของมนุษย์จะดูดีขึ้น พวกเขายังถูกมองเป็นพวกชั้นต่ำ และไม่คู่ควรที่จะคลุกคลีด้วย

ทั้งสองหวัหิมยกกำลังตั้งอกตั้งใจอยู่กับการเก็บผลึกล้ำค่าใส่ถุงกระสอบที่เตรียมมาจนไม่ทันสังเกตเงาร่างในชุดสีดำที่กำลังเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ ต่อเมื่อสายฟ้าสว่างวาบเป็นครั้งสุดท้าย กว่าที่ทั้งสองจะรู้ตัวก็สายเกินไปเสียแล้ว...

ไม้คทาสีน้ำตาลไหม้แลประหลาดที่คล้ายทั้งเล่มถูกหุ้มด้วยรากไม้ตะบูนตะป้า ถูกวางกึ่งตรงหน้าพวกเขาพอดี เฉียดมือข้างหนึ่งของสองหวัหิมไปเพียงนิดเดียว ทั้งคู่หยุดชะงักทันทีพร้อมๆ กับรอยยิ้มได้จางหายไปจากใบหน้า ทั้งสองค่อยๆ มองไล่ตามไม้เท้ารูปร่างพิกลนั้นขึ้นไปยังผู้ถือที่เห็นเต็มตาคือร่างในชุดสีดำนั้นแม้จะมีรูปร่างไม่ใหญ่โตนัก หากทว่าเมื่อต้องแหงนหน้ามองจากข้างล่างขึ้นไปจึงดูเหมือนว่าร่างสีดำสูงใหญ่กว่าเดิม รวมทั้งหมวกสีดำปักกว้างช่วยอำพรางทำให้เห็นใบหน้าไม่ชัดเจน

สายฟ้าแปลบปลามสว่างเป็นเส้นเรืองแสงอยู่เบื้องหลัง ทำให้ทั้งสองเพิ่งประจักษ์ว่ากำลังเผชิญหน้าอยู่กับ **สาวกแห่งปราสาทมหิพ**

“หนีเร็ว!”

หนึ่งในสองหัวขโมยร้องลั่น

ทั้งคู่ตะเกียกตะกายลุกขึ้นแล้วพยายามวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต แต่เมื่อวิ่งไปได้ไม่นานพวกเขาก็รู้สึกราวกับมีน้ำหนักบางอย่างถาโถมเข้ามาจากทางด้านหลังอย่างรุนแรง ถึงขนาดต้องล้มทั้งยืน และไม่สามารถกระตุกกระดิกแขนขาได้อีก ถึงตอนนี้เจ้าหัวขโมยคนที่อยู่น้อยกว่าเริ่มน้ำตาเล็ด

เสียงรอกเท้าลงน้ำหนักบนดินปนทรายดังโกลิ่เข้ามาทำให้ขวัญแทบกระเจิง พวกเขาพยายามจะหันไปมองทางต้นเสียงแต่ก็ไม่สามารถทำได้ ดูราวกับว่าทั้งร่างกายยอมจำนนต่ออำนาจบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่าวิญญูญาณของพวกเขาไปเสียแล้ว สักพัก เจ้าหัวขโมยที่ท่าทางเป็นผู้ใหญ่กว่าก็รับรู้ได้ว่าถูกระสอบที่ตนวิ่งถือติดมือมาถูกอีกฝ่ายแย่งเอาไปอย่างง่ายดาย

ร่างในชุดดำไม่กล่าวสิ่งใดออกมา เพียงแค่สำรวจศิลาอัครีที่ทั้งสองลักขโมยมาได้ ส่วนมากเป็นศิลาแดง เห็นได้ชัดว่าวันนี้พวกเขาไม่มีโชคเท่าไรนัก เมื่อได้ศิลาเขียวเป็นครั้งแรกจึงลืมหันหันตัวดีใจจนไม่ทันระวังว่ามีอีกผู้หนึ่งกำลังเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ไม่ไกล

“ได้โปรดเถิดท่าน พวกข้ารู้ว่าทำผิด แต่พวกข้าเป็นเพียงแค่ชาวบ้านธรรมดาที่ต้องมาขโมยของในที่ของท่านเพราะไม่รู้ว่าจะทำเช่นไร พื้นที่ป่าของเราถูกพวกฝูงร้อยโอรุสเข้ายึดครองเสียสิ้น” เจ้าคนที่ดูเป็นหัวหน้าพูดออกมา

“ถ้าจำไม่ผิด...ท่านเคยกล่าวเช่นนี้มาก่อนแล้วไม่ใช่หรือขอรับ?”

น้ำเสียงนั้นแม้วางเฉยไม่แสดงความรู้สึกใด หากก็ยิ่งฟังไพเราะแบบผู้ที่ได้รับการสั่งสอนมาเป็นอย่างดี

อีกครั้งที่เจ้าหัวขโมยตัวเล็กกว่าสะอื้นให้

“เจียบชะ!” หัวขโมยคนพี่ดู “น้ำตาของเจ้าไม่ช่วยให้เราอดชีวิตกันหรอก ข้ารู้อยู่แล้วว่าการบุกกรุสถานที่นี่ย่อมเป็นอันตรายถึงชีวิต”

“ในเมื่อท่านทั้งสองก็รู้ดีถึงโทษทัณฑ์อยู่แล้ว ไยจึงกล้าบุกรุกเข้ามาอีก เป็นครั้งที่สองเล่า?” ร่างสีดำเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าชายผู้พูด

เจ้าคนพิถอนหายใจ “เออละ...วันนี้คงไม่รอด ข้ามีเรื่องจะขอร้อง ท่านสาวกด่าอย่างหนึ่ง”

พูดจากปราสาทหิมะพิศุทธิ์ได้ตรงครู่หนึ่งก่อนจะมีเสียงตอบกลับมา
“ท่านมีสิ่งใดอยากจะขอจากข้าหรือ?”

“น้องชายข้า มันเพิ่งแคสปีห่า มันไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรด้วย ข้าอยากให้ ท่านละชีวิตมัน ส่วนท่านจะอย่างไรกับข้าก็เชิญ”

“ไม่อะไร” เจ้าน้องชายร้องขึ้นทั้งที่น้ำหูน้ำตาเปื้อนเต็มหน้า

“ท่านหมายความว่าท่านยินดีรับโทษแทนน้องชายด้วยหรือ? ท่านรู้ รีเปล่าว่าผลมันคืออะไร?” ร่างในชุดดำยังคงเดินวนเวียนไปมา รวากับ สุนัขป่าหายอกเล่นกับเหยื่อก่อนลงมือสังหาร

อีกฝ่ายหัวเราะ “ข้าไม่กลัวการเล่นกับความตายหรอกนะ”

“ถ้าเช่นนั้น ข้ายินดีสนองความปรารถนาของท่าน”

น้ำเสียงของคนพูดแปรเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าวไปโดยบัดดล ทันใดนั้น แสงสว่างสีน้ำเงินก็เปล่งประกายจัดบนหัวคทา รูปร่างพิกลนั้น ขโมยทั้งสอง รับรู้ถึงการตอบรับของผืนดินต่ออำนาจของสาวกจ้าวแห่งประตูปิศาจ คนน้อง ร้องลั่นราวกับคนเสียสติ ขณะที่คนพี่หลับตาลงพร้อมยอมรับชะตากรรม

ภาพสุดท้ายที่เขาเห็นกลับเป็นยอดปราสาทหิมะที่ตั่งอยู่ปลายสุด ของเส้นขอบฟ้า...

หลังสิ้นสุดสงครามเมื่อครั้งโบราณกาล หุ่นกาลึกกลายเป็นที่สิงสถิตของ เหล่าวิญญาณอาฆาตและสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำ เป็นดินแดนแห่งหายนะซึ่งไม่ว่า มนุษย์ อมนุษย์ หรือเทพในวรรณคดีฯ ต่างไม่ปรารถนาจะเฉียดกรายเข้ามา ทว่าหุ่นกาลึกแห่งนี้กลับเป็นที่ตั้งของ ปราสาทจันทร์ทราส หรือที่คนทั่วไป

ขนานนามมันว่า *ปราสาทหมี*

ปราสาทจักรพรรดิตั้งตระหง่านริมฝั่งแม่น้ำหางเมงปองดูจวนสุรณชัยชนะเหนือพญามัจจุร ตัวแม่น้ำไหลวกอ้อมรอบปราสาทจนเกือบเป็นวงกลม อันเป็นที่มาของคำเรียกขาน ถัดจากแม่น้ำที่ไหลแรงนั้นคือกำแพงขนาดใหญ่ที่สร้างล้อมตัวปราสาทจนมองดูคล้ายป้อมปราการขนาดยักษ์ บรรยายากศโดยรอบตัวปราสาทก็ชวนพิศวงด้วยว่ามีฝนฟ้าคึกคะนองตลอดเวลาคอยย้อมงำอาคารที่ครั้งหนึ่งเคยส่องสว่างให้กลายเป็นสีดำสนิท

กลุ่มอาคารภายในปราสาทก่อสร้างจากหินทรายแลดูทึบตัน แต่หลังคากลับเป็นเครื่องไม้ที่มีลักษณะดัดโค้งซ้อนชั้น ปลายคานไม้จากหัวเสายื่นออกมาเพื่อรับน้ำหนักหลังคาถูกสลักเป็นรูปหงส์สามหัวหันหน้าออกทั้งสามทิศราวกับหน่วยเวหาพิทักษ์ปราสาท รูปสลักนูนต่ำบนกำแพงหินแสดงเรื่องราวการบรรพชาแม่ทัพรัตนกัลป์กับมัจจุรเมื่อพันปีก่อน ยิ่งทำให้ตัวปราสาทคงความน่าเกรงขามมากพอๆ กับความสง่างาม ส่วนเทพผู้ครอบครองปราสาทจักรพรรดิเองก็มีความน่ายำเกรงไม่แพ้กัน เพราะท่านคือเจ้าแห่งมรณทิศ จ้าวผู้เฝ้าทวารทิศตะวันตก หรือที่ชาวเทพผู้อาศัยอยู่ในนครหลวงเรียกกันสั้นๆ ว่า *ประตูดำ*

ว่ากันว่า เทพตะวันตกมีความลึกลับและป่าเถื่อนผิดวิสัยเหล่าเทพโดยทั่วไป เพราะมีเขื่อนนั้นจอมเทพคงไม่ประทานอนุญาตให้ตัวปราสาทตั้งใกล้กับเขตแดนจนเรียกได้ว่าแทบจะประจันหน้ากับเทือกเขาสัตบาต อันเป็นที่เฝ้ากายและคุมขังของพญามัจจุรโดยมีทูลกระหม่อมหน้าสะพรั่งล้วนคั่นขวาง ทำให้นครศักดิ์สิทธิ์ศิลาแลงที่อยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดินดูห่างไกลราวดังภาพฝัน

ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ หรือเผ่าประหลาด ตลอดจนชาวเทพจึงมีความเกรงกลัวเจ้าแดนตะวันตกผู้นี้มิผิดกับการได้ยินชื่อมัจจุรแม้จะสิ้นยุคแห่งความน่าพรันพริงนั้นมาแล้วเป็นเวลานานแสนนานมาแล้วก็ตาม

พญาเร้งขนาดใหญ่ตัวเดิมบินมุ่งตรงมายังยอดหอคอยที่ถูกปรับเป็นลานหินเรียบในจุดที่อยู่ระดับสูงสุดของตัวปราสาท เสาร์รับคบเพลิงถูกจุดขึ้นรายล้อมลานแห่งนั้นส่องแสงรองเรืองไปทั่วบริเวณ เพื่อให้บรรดาผู้ที่กำลังนั่งบนหลังพญาเร้งแห่งทุ่งกาลิเห็นลานบินได้อย่างชัดเจน

เนื่องจากสายตาของเหล่าพญาเร้งนั้นจัดว่าไม่ค่อยจะดีนัก พวกมันจำต้องบินโดยอาศัยกลิ่นสะท้อนแบบเดียวกับค้างคาว ดังนั้น สภาพอากาศที่มีแสงน้อยอย่างแดดร่มเย็นจึงไม่เป็นปัญหากับพวกมัน แต่ผู้ที่อยู่บนหลังของมันไม่มีความสามารถเช่นนั้น สัญญาณไฟจึงถูกใช้นำทางสำหรับผู้บังคับ

แม้จะดูน่าเกลียดและไร้ซึ่งความสง่าแต่พญาเร้งแห่งทุ่งกาลิก็เป็นนกขนาดใหญ่ที่อดทน พวกมันสามารถบินอย่างต่อเนื่องได้หลายวันโดยไม่หยุดพัก ฉะนั้นมันจึงเป็นพาหนะที่เหมาะสมสำหรับปราสาทจันทร์คราสในการตรวจตราพื้นที่อันกว้างใหญ่ของทุ่งกาลิ ถึงแม้รูปร่างอันอัปลักษณ์ของมันทำให้ไม่เป็นที่นิยมนักในนครแห่งเทพ แต่ความเลื่องชื่อของ ‘หน่วยวิหค’ ของปราสาทจันทร์คราสก็เป็นที่กระเดื่องไปทั่วแดน

พญาเร้งชะลอความเร็วขณะที่มันเตรียมร่อนลงบนยอดหอคอย มีคนยืนให้สัญญาณอยู่แล้วประมาณสามสี่คน หนึ่งในนั้นแต่งกายในชุดสีดำพรางตัวเช่นเดียวกับผู้ที่นั่งอยู่บนอาณนิก คนเบื้องล่างหาที่มันยึดเป็นพัลวัน ขณะที่นกตัวใหญ่กำลังถลาร่อนลงมา มีเพียงชายร่างใหญ่คนหนึ่งที่ยังคงยืนปักหลักไม่เปลี่ยนแปลงราวกับเคยชินกับสถานการณ์เช่นนี้ เขารอจนนกยืนหุบปีกจนนิ่ง และคอยจนคนบนหลังนกไต่ลงมาจากบันไดเชือกพร้อมถุงกระสอบที่พาดไหล่ลงมาถึงพื้นลานเรียบ จึงค่อยกระเฒ่ขึ้นเบาๆ

“เจ้าบังคับนกได้ดี”

ร่างใหญ่โตะย่นอยู่ก่อนทักขึ้น “ไม่สะทกสะท้านต่อแรงลม

“ไม่เหมือนเจ้าองค์ของข้า พอมาถึงมันจะกินแต่อาหารอย่างเดียว”

แม้จะฟังดูเป็นคำชมชมหากคนที่ใกล้ชิดเท่านั้นถึงจะสัมผัสถึงความริษยาในประโยคนั้นได้ คนพูดไม่ได้สวมหมวกปีกกว้างแบบเดียวกับผู้ที่เพิ่งลง

จากหลังนกจึงเผยให้เห็นศีรษะไร้เส้นผม เค้าน้ำอันร้ายกาจแกมน้ำสมเพช
ที่แม่ดูแข็งแกร่งแต่กลับดูซีดเซียวราวกับผีตายซาก ซ้ายยังมีรอยแผลรูป
กากบาทพาดผ่ากลางใบหน้า ดวงตาสีเหลืองทั้งสองนั้นลุกวาวในความมืด
ริมฝีปากบางและแห้งจนเห็นฟันเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ข้างใบหูขนาด
ใหญ่ถูกร้อยด้วยห่วงทองเหลืองเล็กๆ นับสิบๆ อัน ไม่บอกก็รู้ว่าเขาเป็น
พวกลูกผสมของพวกเผ่าผีกับสิ่งมีชีวิตอย่างหนึ่งในแถบนี้

ผู้มาใหม่หันไปทำสัญญาณกับนก ครู่หนึ่งมันก็กางปีกมเหิมมาออก
แล้วโฉบบินกลับไปยังโรงเลี้ยงพญาแร้งเพื่อเอาอาหารและพักผ่อน

“เวหาเป็นนกที่ดีและฉลาด”

เมื่อใบหน้าเลี้ยวหนึ่งที่ไม่ได้ถูกห่มวกปีกกว้างบดบังกระทบกับแสงไฟ
จึงได้เห็นว่าผู้พูดนั้นเป็นเพียงแคเด็กหนุ่มเผ่าพันธุ์มนุษย์

เขารอจนปีกของเวหาหายลับไปทางโรงเลี้ยง จึงเริ่มเดินลงบันไดเวียน
ไปยังโถงเบื้องล่าง

“แต่มันก็เป็นพี่น้องมาจากโรงเดียวกันกับเจ้าอังคิมิไชรี?” เจ้าผู้มี
ใบหน้าราวซากศพเดินได้กล่าว

ไช...แถมตอนนั้นมันเป็นนกตัวสุดท้ายที่ไม่มีใครเลือกเพราะขามันหัก
เด็กหนุ่มนึกในใจ ขณะที่มองดูชายลึกลับครึ่งเผ่าผีที่กำลังแบกถุงขนาดใหญ่
สองถุงบนบ่าทั้งสองข้าง ถุงหนึ่งนั้นมีของเหลวสีเข้มซึมหยดลงมาเป็นระยะ
เขาละสยดจากถุงใบนั้น เพราะรู้ดีว่าภายในบรรจุสิ่งของชนิดใด

ทั้งสองเดินลงบันไดเวียนอยู่ครู่หนึ่ง ชายครึ่งผีดิบจึงเสกถามขึ้น
อย่างใครรู้

“เจ้าไปนาน พบอะไรบ้างล่ะ?”

“ก็ไม่มีอะไรมาก ข้าพบผู้บุกรุกตรงรอยเขตรอบนอก”

ถึงตรงนั้นชายผู้มีแผลเป็นที่ใบหน้า ใช้มือหยุดอีกฝ่ายแล้วรีบพูดขึ้น

“ข้าหวังว่าเจ้าคงจัดการมันอย่างสมควร คงจะไม่ใช่อะไรอย่างที่แล้ว
หรือกนะ” พูดจบก็ยิ้มเยาะ

เด็กหนุ่มผลักมือของอีกฝ่ายออกห่าง พลางตอบ “ข้ารู้ว่าต้องทำ

อย่างไร”

“โอ้แน่ละ!” มั่นางแซนออกทั้งๆ ที่มีอย่างจับปลายถุงอยู่ทั้งสองข้าง “รามิตผู้แสนใจบุญ ชาตินี้หน้าเจ้าคงได้เกิดเป็นเทพชั้นฟ้าแน่ หากในครั้งนั้น ข้ามิได้ขอร้องต่อนายท่าน ปานนี้เจ้าคงยังถูกจับโยงในคุกใต้ดินแน่”

เด็กหนุ่มผู้ถูกเรียกว่า รามิต หันมาประจันหน้ากับอีกฝ่าย ใบหน้า ส่วนใหญ่ของเขายังอยู่ในเงามืด หากประกายตาของเขาวาววับ

“ยังไงเสีย ข้าต้องขอขอบใจเจ้ามากนะอสุภะ ที่ตามไปช่วยเก็บกวาด งานที่ไม่เรียบร้อยของข้า”

อสุภะยิ้มเห็นฟันที่ยื่นโยเยออกมา

“เรื่องเล็กน้อย ไหนๆ เราก็เป็นศิษย์นายท่านด้วยกันทั้งคู่”

ทั้งสองทู่เถียงกันได้ไม่เท่าไร ก็เดินลงมาถึงโถงชั้นล่างของหอคอย อสุภะส่ายสั่มการะของตนขึ้นบ่าก่อนจะผลักบานประตูเข้าไปภายใน โดยแรง ร่วงของเขาสูงและหนากว่ารามิตอย่างเห็นได้ชัด

ห้องโถงภายในกว้างและสว่างด้วยคบเพลิงที่จุดอยู่ทั่วทั้งห้อง พื้นไม้ ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเมื่อถูกศิษย์ทั้งสองก้าวเข้ามา โต๊ะไม้ยาวตั้งขวางระหว่าง พวกเขากับหญิงร่างใหญ่คนหนึ่ง เธอสูงและหนากว่าเจ้าหญิงผีเสื้ออีกเส้นผม ของหญิงผู้นั้นหนา หยิกและขมวดเป็นเกลียว คาดว่าเธอคงจะมีเชื้อสาย ยักษ์หรือไม่ก็เป็นสายพันธุ์ห่างๆ จากบรรพบุรุษที่แสนดุร้าย เพราะใบหน้า อูมอมขมพูนนั้นแสดงถึงความใจดี ผิวกายก็ค่อนข้างขาวคล้ายกับชาวเทพ

“อ้าว! ดุสิ ใครเป็นผู้ลาดตระเวนคนสุดท้ายในวันนี้กันละเนี่ย”

เธอทักขึ้นด้วยเสียงดังฟังชัด เบื้องหลังของเธอคือผนังที่เป็นลึนชัก ไม่นับร้อยๆ อัน รามิตเคยสงสัยว่าอีกฝ่ายสามารถจดจำตำแหน่งช่องไม้ เหล่านั้นได้อย่างไร เพราะทันทีที่เห็นทั้งสอง เธอก็เอี้ยวตัวหันไปดึงช่องที่ดู จะไม่มีอะไรพิเศษกว่าช่องอื่นออกมาด้วยความแม่นยำ แล้วนำกระดาดมา

กางบนโต๊ะไม้ยาวตรงหน้า

“เจ้าสองคน ลงชื่อและเวลาตรงนี้ ข้าจะได้บันทึกไว้” เธอชี้บอกตำแหน่งบนกระดาษ

อสุภะกับรามิตทำตามคำบอกนั้น

“แล้วเอาอะไรมาบ้างล่ะ” เธอถามพลางหันหลังแล้วเก็บกระดาษคืนไว้ในลิ้นชักตามเดิม

โดยไม่พูดพร่ำทำเพลง อสุภะรีบเทถุงที่มีของเหลวสีเข้มหดย้อยเป็นทางนั้นลงพื้นทันที *สิ่งของ* ในถุงนั้นน่าสยดสยองจนอาจทำให้คนขวัญอ่อนบางคนเป็นลมล้มตึงได้เลยทีเดียว มันเป็น *ชิ้นส่วน* ของผู้บุกรุก มือของหัวขโมย ปีกของค้างคาว หัวของจระเข้ ลูกตาของสิ่งมีชีวิตบางพันธุ์ที่ดูไม่ออกว่าเป็นตัวอะไร

“ข้าว่านายท่านให้พวกเจ้าไปลาดตระเวนมิใช่หรือ? ไม่ได้ให้พวกเจ้าไปฆ่าอะไรแก่ซึ่งเสียหน่อย” เธอกล่าวพลางสายตีสระ “ฆ่ามาตั้งมากมาย ไม่ได้ศัลยาอักษิมาเลยหรือ?” เธอมองรอบโต๊ะ

“เหมท่านนิยม ที่ข้าเจอมีแต่เจ้าพวกกระเจก ไม่รู้จักศัลยาอักษิหรอกน่า” เจ้าหญิงฝึกร้อง

นิยมมองตรงไปยังอสุภะ รวากับไม่เชื่อในสิ่งที่เขาพูด

“อย่าให้ข้ารู้ว่า เจ้าลักขโมยไปเองก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นเจ้าเจอดีแน่ ไม่ต้องให้นายท่านออกแรงหรอก” เธอคาดโทษ หันไปทางรามิต

“แล้วเจ้าล่ะ?”

แทนคำตอบรามิตหยิบเอาสิ่งของที่อยู่ในถุงออกมา เมื่อเห็นว่าสิ่งของที่อยู่ในถุงคืออะไร ตาอสุภะแทบถลน แลปลิ้นเลียปากด้วยความละโมภ สิ่งที่อยู่ภายในถุงเต็มไปด้วยศัลยาอักษิ คลื่นพลังงานที่อยู่ภายในหินหลอมเต็มระยิบระยับสะท้อนแสงไฟ

เป็นเวลานานกว่านิยมจะพูดออกมาได้

“ได้มามากขนาดนี้ นายท่านต้องอารมณ์ดีเป็นแน่”

อสุภะยืนลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวด้วยเสียงอันดัง

“เจ้าซี้โกง!” มันว่า “เจ้าได้ศิลาอัคคีมากแบบนี้ แสดงว่าต้องเจอรังโจรแน่ แล้วพวกมันล่ะอยู่ไหนกัน! เจ้าปลิดชีวิตพวกมันหรือเปล่า! เจ้า...เจ้า! ก็รู้กฎดี มันผู้ใดบังอาจมาเก็บศิลาอัคคีในดินแดนของเราต้องกำจัดมันให้สิ้นซาก แล้วไหนล่ะหลักฐานที่แสดงว่าเจ้าฆ่าพวกมันหมดแล้ว”

“ข้าไม่จำเป็นต้องตอบคำถามเจ้า” รามิตกล่าวอย่างไม่แยแส

ใบหน้ามันบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ อสุภะระเบิดหัวเราะเสียงดัง “ดีละ! ถ้าเช่นนั้นข้าจะไปฟ้องนายท่าน ดูลิ่วว่าท่านจะตัดสินใจอย่างไร”

“ข้าว่าเจ้าอย่าล้าปากเลย” เนียมว่าขึ้น

“ทำไม? ข้าว่านายท่านต้องยินดีรับฟังข้าเรื่องคนทรยศเป็นแน่”

นางกอดอก “นั่นเป็นเพราะรามิตได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ถือคทาเหมือนเจ้าเผ่าสิงหรานะสิ เขาจึงสามารถเก็บศิลาอัคคีได้เยอะกว่าเพราะสามารถบินเข้าไปในเขตหวงห้ามได้ นี่เจ้าไม่รู้เรื่องเลยรี?”

“ว่าไงนะ?” อสุภะอ้าปากหวอ “เจ้าเด็กนี่นะ? ได้เป็นผู้ถือ...เฮ้ย! มันจะบ้ากันใหญ่แล้ว” มันตะโกนแว๊ดๆ

เนียมไม่สนใจทำที่ราวกับคนสติแตกของนายครึ่งผีนั้น กลับหันไปกล่าวกับรามิต

“เจ้ากลับไปพักผ่อนได้แล้ว ศิลาอัคคีพวกนี้ข้าจะจัดการเอง” นางพูดอย่างอารมณ์ดี พลังมองไปที่ศิลาอัคคีหรือผลึกถูกไฟที่กำลังเปล่งประกายจัด ในขณะที่รามิตกำลังจะก้าวออกไป อสุภะกลับกระโดดเข้ามาขวางทางพลังขึ้นน้ำ

“อย่านึกนะว่า เมื่อเจ้าได้เป็นผู้ครอบครองกาลดาแล้วจะทำให้เจ้าสั่งข้าได้ จงอย่าล้าพอง! อย่างไรซะในสายตาข้า เจ้ายังเป็นเด็กน้อย ที่ข้าเคยช่วยชีวิตเอาไว้”

“นั่นก็เพราะนายท่านห้ามไม่ให้เจ้าฆ่าเขาเป็นอาหารว่างนะสิ” เนียมแทรกขึ้นอย่างอดรนทนไม่ได้ หากรามิตกลับจ้องมองตอบไปยังผู้ที่เคยละชีวิตเขา ถึงแม้จะไม่เต็มใจก็ตาม

“ข้ารู้และจำได้ดีอสุภะ และสักวันข้าจะทดแทนให้เจ้า”

ใบหน้าของอสุภะกระตุกนิดหนึ่ง “ข้าจะจำไว้” มันกล่าวเสียงเครือดย ก่อนจะพาร่างที่เต็มไปด้วยมัดกลมล้ามของมันออกจากห้องไปด้วยความริษยา

“เจ้าบ่าวอสุภะ...นับวันจะพุ่งชันมากขึ้นทุกที เจ้าอย่าคิดมากเลยนะ รามิต” นางเนียมว่าไล่หลัง

รามิตพยักหน้าแล้วลากลับเข้าห้องพักอย่างมีมารยาท เนียมแค่เพียงยกมือขึ้นเป็นเชิงรับรู้ ครู่ต่อมาเธอก็เริ่มแยกเก็บศิลาอัคคีตามสี่

เอ...ทำไม...คราวนี้มีแต่ศิลาแดงกับศิลาเหลือง นางคิด

รามิตวางไม้คทาอุปรางประหลาดลงบนแท่นวาง แม้รูปลักษณะของ กาลศทาจะไม่ค่อยน่าชื่นชมแต่มันก็เป็นอาวุธที่มีพละนาภาพ และที่สำคัญ มันเป็นสิ่งที่จ้าวปราสาทจันทรคราสมอบให้เขาด้วยตนเอง

เด็กหนุ่มถอดเสื้อคลุมสีดำแล้วแขวนไว้กับตะขอเกี่ยว จึงเห็นว่าตัว เสื้อข้างในเป็นผ้าฝ้ายดิบสีขาว แขนสั้น ที่กลางหลังปักเป็นลวดลายคล้าย รูปดาราจักร อันเป็นสัญลักษณ์แห่งแดนทมิฬ มีเพียงจ้าวทิศตะวันตกและ ลูกศิษย์บางคนเท่านั้นที่สามารถแสดง *ตราจันทรคราส* นี้ได้

ถึงแม้รามิตจะขึ้นชื่อว่าเป็นลูกศิษย์ของจ้าวปราสาท แต่สถานะของ เขากลับไม่ต่างไปจากเด็กรับใช้ ถึงจะน่ากลัวอย่างไรปราสาทจันทรคราสที่มี ขนาดใหญ่โตไม่น้อย แต่ที่แห่งนี้กลับปราศจากนางอัปสรเฝ้าดูแลเช่น เดียวกับปราสาทใหญ่โตอื่นๆ เพราะที่ตั้งของมันเรียกว่าแทบจะประชิดกับ แดนมาร ซึ่งมีชาวเทพไม่กี่ตระกูลเท่านั้นสามารถเข้ามาใกล้ได้โดยไม่ วิกลจริตหรือสูญเสียพลังเทพไปเสียก่อน ไม่ต้องพูดถึงนางอัปสร เพราะแค่ ได้ยินชื่อทุกนางก็จะรีบหนีไปให้ไกลทันที

จ้าวจอมปราสาทจึงคิดหาทางออกโดยใช้ลูกศิษย์ตนทำงานในปราสาท แทน โดยท่านจะออกตรวจตราจับอุปการะพวกเด็กๆ ที่ถูกทอดทิ้งหรือเด็ก กำพร้าตามหมู่บ้านชายแดนซึ่งก็มักจะหาได้อย่างง่ายดายดายเหลือเกิน

รามิตเองก็มีที่มาไม่แตกต่างกัน

ไม่มีใครในปราสาทรู้แน่นอนว่าจ้าวแห่งมรณทิศพบเด็กน้อยรามิตเมื่อใดหรือที่ไหน เพราะไม่มีใครในปราสาทใส่ใจมากนัก ด้วยคิดว่าไม่นานเจ้าเด็กน้อยถูกมนุษย์ทำทางอ่อนแอผู้นี้คงไม่สามารถเอาชีวิตรอดจากความทารุณโหดร้ายในปราสาทได้ แต่รามิตก็รอดชีวิตมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ แม้ครั้งหนึ่งเขาเกือบจะเป็นอาหารมื่อดีกของเจ้าผีอสุภะไปแล้ว

ใบหน้าของรามิตยามไร้มวกปีกกว้างดูคมสันเหมือนเด็กหนุ่มธรรมดาทั่วไป ทว่าเขากลับมีเส้นผมสีเงินอมทอง ชัดกับดวงตาสีเทาดำและคิ้วสีเข้ม เทาที่รามิตจำความได้ผมของเขามีสีนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว และไม่มีชนเผ่าใดในบรรดาทิศจะมีผมสีเงินตั้งแต่เกิด นั่นอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่จ้าวแห่งทิศตะวันตกตัดสินใจรับรามิตเข้ามาอยู่ในปราสาทแห่งนี้

เมื่อฟังดูเผินๆ คล้ายกับว่าจ้าวแดนตะวันตกผู้นี้ช่างใจบุญและเปี่ยมเมตตายิ่งนัก น่าจะลบล้างคำร่ำลือเกี่ยวกับความโหดร้ายและป่าเถื่อนของเทพตระกูลนี้ลงไปได้บ้าง แต่ทว่ากลับยิ่งได้ผลตรงข้าม...เพราะการที่ปราสาทเต็มไปด้วยข้าทาสบริวารที่มาจากเผ่าชนต่ำยิ่งทำให้ปราสาทตะวันตกได้กลายเป็นปราสาทหมิ่นเหม่เสื่อมชื่อนั่นเอง

รามิตหวดตัวลงบนม้านั่ง มองดูทิวทัศน์ขมุกขมัวภายนอก พงมรณะที่ไม่สามารถบอกเวลากลางวันหรือกลางคืนได้อย่างชัดเจน เมฆสีดำเคลื่อนที่สวนกันไปมาอย่างบ้าคลั่ง ต้นไม้ตายซากยืนต้นตายอยู่เป็นระยะ ซึ่ฝุ่นสีดำดุจผงถ่านกระจายฟุ้งขึ้นมาแล้วก็กลับร่วงหล่นซ้ำแล้วซ้ำอีกราวกับปีศาจกำลังเร่ร่อนบ้า บรยากาศเย็นเยือกจนทำให้คนธรรมดาอยากกรีดร้องด้วยความกลัว

ฝูงกลุ่มหนึ่งก่อตัวเป็นรูปร่างคล้ายสัตว์ประหลาดมีเขาและมีปีกดุจค้างคาวอยู่ตรงกลางบานหน้าต่างที่รามิตนั่งพอดี แต่เมื่อไม่สามารถ

ล่อหลอกผู้อยู่หลังบานกระจกให้กลัวได้ พวกมันก็แตกกระจายออกกลายเป็นเขม่าควันธรรมชาติขณะที่รามิตกำลังจะเอี้ยวตัวหยิบตำราที่วางอยู่ข้างโต๊ะ เขาก็พลันสะดุ้งวาบที่จู่ๆ ก็มีวัตถุบางอย่างคล้ายลำไม้ไผ่ยาวกำลังยืดตัวออกมาจากท่อส่งน้ำเก่าร้างบนเพดาน

“ให้ตายสิ! เวฟ! เจ้าจะเข้ามาทางเข้าปกติเหมือนกับคนอื่นเขาไม่ได้หรือไง?” รามิตร้อง

แต่หัวทรงกระบอกกลับไปโผล่อีกด้านหนึ่งของท่อน้ำที่โยงไปยังทั่วห้อง

“อ้าว! ขอโทษที่รามิต ช้านี้นักว่าถึงห้องช้าแล้ว” นัยน์ตาบูดโปนของเขา มองมาที่เจ้าของห้อง

“เจ้ากลับมาเมื่อไหร่? แล้วเวหาบินเป็นไงบ้าง?” เวฟถามพลางยืดตัวออกมาจากท่อน้ำ

“เพิ่งกลับมาเมื่อตอนนี้แหละ แล้วเวหาก็บินได้ดี เจ้าเข้าไปทำอะไรในนั้น? หรือแอบหนีใครมา?”

ตอนนี้นายกระบอกไม้ไผ่ยืดลำตัวออกมาได้แล้ว เหลือเพียงช่วงขา ยาวๆ เท่านั้น

“ก็นายท่านนะสิ... สั่งให้พวกเด็กรับใช้ไปถอนเถาวัลย์ในหอคอย โชคดีนะที่เจ้าไม่อยู่วันนี้... ไม่อย่างนั้นต้องโดนทำโทษเป็นทิวแถวเพราะมีเจ้าโง่คนหนึ่งดันลืมนิดที่ห้องใต้ดิน”

“เจ้าก็เลยหนีออกมาก่อนใช่ไหม?” รามิตเดาได้ไม่ยากเลย

เวฟขยับห็นซ้ายหันขวา ก่อนจะเดินไปที่ประตูทางออก

“เจ้าอย่าไปบอกใครละรามิต แล้วเจอกันพรุ่งนี้”

รามิตเพียงแต่พยักหน้ารับ เขารู้มานานแล้วว่าเวฟสามารถหลบหนีการทำโทษโดยการมุดรูท่อน้ำหนีมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว และนั่นเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่เวฟผู้บอบบางสามารถอยู่รอดปลอดภัยภายในปราสาทแห่งนี้

เขาเดินตามไปปิดประตูกลางนิกถึงหัวขโมยสองพี่น้อง

ป่านนี้คงปลอดภัยดีแล้ว...

...มันคงจะดีไม่น้อยที่ได้อยู่กับคนในครอบครัว...

หากเขารีบสลัดความคิดนี้ออกอย่างรวดเร็ว จะฉีกเข้าไปทำไมกัน?
ในเมื่อปราสาทแห่งนี้ก็คือบ้านของเขาเช่นกัน แม้มันจะประหลาดและ
น่ากลัวแค่ไหนก็ตาม

ตัวอย่าง

...กลางเหตุแห่งหายนะเริ่มต้นขึ้นเมื่อการมาถึงของเหล่าเทพนักรบแห่งทิศเหนือเพื่อร่วมงานเทศกาลล่าสัตว์ระยะยักษ์ประจำปีของปราสาทจันทร์คราส

หากเพราะกลางแคลงในความเป็นมาของเด็กหนุ่มผู้มีที่มาอันน่าพิศวง หัวหน้าเผ่าเทพนักรบจึงตั้งใจป้ายความผิดให้กับ**รามิต** เพื่อให้รับโทษอย่างหนัก โดยมีเป้าหมายเพื่อกำจัดให้สิ้นซาก และนั่น คือจุดเริ่มต้นของการผจญภัยอันน่าตื่นเต้น...